

Arrest

nr. 248 733 van 5 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 september 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Nieuwe beslissing na intrekken van de onontvankelijke beslissing d.d. 27.02.2020.

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.05.2017 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 29.01.2007 aan in België, werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig van 29.01.2007 tot 04.02.2007. Op 15.03.2007 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Op 30.11.2009 diende betrokkene een aanvraag tot regularisatie in met actualisatie d.d. 30.06.2010 en 16.17.2010. Op 09.09.2013 werd er een ongegronde beslissing genomen met opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 02.10.2013. Betrokkene dient een beroep in tegen deze beslissing en wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 24.05.2017 diende betrokkene opnieuw een aanvraag in tot regularisatie, ook voor deze aanvraag werd een negatieve beslissing genomen dd. 15.09.2017, aan hem betekend op 05.10.2017. Betrokkene diende opnieuw een beroep in tegen deze beslissing en wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene nooit stappen heeft ondernomen en gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Peru een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Betrokkene verwijst ook naar zijn in België opgebouwde banden en bijzondere banden, dat ook deze deel uitmaken van het begrip privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat ook het kind met name met name E.d.C.U.C. (...) waarvan hij een erkenningsakte voorlegt en de moeder van het kind met name F.U.C. (...) niet over een regelmatig verblijf beschikken. Betrokkene zou zorgen voor de verzorging van het kind, Hij legt ook verschillende foto's voor samen met het kind. Doch dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen (legt verschillende bewijzen voor i.v.m. het gevolgde taallessen, huurcontract) doch is dit onvoldoende om

ervan uit te gaan zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de, vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind en art.24 Handvest inzake de grondrechten van de EU betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft deze artikels geen directe werking hebben. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Hetzelfde gaat op voor art. 6 en art. 7 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft, dat elk kind een nationaliteit krijgt van bij de geboorte en dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van het kind niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst, wij de nationaliteit van het kind niet ontkennen en daar wij niet beweren dat het kind gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Het feit dat het kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat het kind hier nu nog steeds schoolloopt. Ter staving van haar scholing legt betrokkene enkel kleuterdiploma en betaalde schoolrekeningen voor. Rekening houdend met het feit dat hun dochter E. (...) momenteel bijna 10 jaar is, is dit erg weinig. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat E. (...) momenteel nog steeds schoolgaand is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij aan de slag wil en kan bij V. (...) als pijpfitter en deze specifieke arbeid een knelpuntberoep is. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene haalt aan dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat er in hoofde van betrokkene buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag hier indient en niet in zijn land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis d.d. 30.11.2009 met aanvulling d.d. 30.06.2010 en 16.07.2010 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 09.09.2013. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RW: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011).

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij taallessen gevolgd zou hebben, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, een deelcertificaat Nederlandse taallessen, een huurovereenkomst, getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 25 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

"1. Verzoeker heeft in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet erop gewezen dat hij, gedurende zij verblijf in het Rijk, meermaals verzocht heeft om zijn verblijf in regel te stellen.

Verzoeker diende hiertoe onder meer een aanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 30 november 2009, met aanvullingen op 30 juni 2010 en 16 juli 2010. Verzoeker baseerde zich hiervoor op de criteria in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

De aanvraag van verzoeker werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard op 9 september 2013.

De vordering werd uiteindelijk ongegrond verklaard omdat verzoeker uiteindelijk geen geldige arbeidskaart B kon voorleggen, waardoor zijn werkbereidheid, zijn kwalificaties en zijn voorgelegd arbeidscontract niet als een grond voor regularisatie aanvaard konden worden. Door de werkgever van verzoeker, Angel Multiservice, werd een arbeidskaart afgeleverd, maar deze werd echter ingetrokken. Verzoeker verloor hierdoor zijn kans op een gegronde aanvraag.

2. Niettemin heeft de verwerende partij expliciet voor recht verklaard dat verzoeker zich alsdan in buitengewone omstandigheden bevond om zijn aanvraag in te dienen vanuit België conform artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker beroept zich in de huidige aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op een identieke situatie, aangevuld met bijkomende elementen waaruit de buitengewone omstandigheden blijken die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Gelet op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat deze buitengewone omstandigheden vervuld zijn. Hiertoe is er een gegrond vertrouwen van verzoeker. Immers, een discretionaire bevoegdheid betekent geen willekeur.

Door verzoeker werd expliciet beroep gedaan op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Verzoeker mag erop vertrouwen dat, indien zijn situatie reeds als ontvankelijk werd beoordeeld op basis van de eerdere elementen die verzoeker heeft aangehaald, eenzelfde beslissing hiertoe zal worden genomen. Door verzoeker worden immers alleen maar meer elementen aangehaald die als de buitengewone omstandigheden gelden die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

*In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349). Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat deze buitengewone omstandigheden vervuld zijn, gelet op de eerdere gedragingen (de eerdere beslissing) van de bevoegde overheid.*

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden echter geschonden door de verwerende partij in de bestreden beslissing doordat geen rekening wordt gehouden met deze eerder genomen beslissing van de verwerende partij inzake de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Het oordeel over de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet is bovendien niet gebaseerd de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. In de beslissing van 9 september 2013 wordt uitdrukkelijk vermeld dat de criteria in deze instructie niet langer van toepassing waren.

Gelet op de huidige bestreden beslissing, schendt de verwerende partij zowel het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in samenhang gelezen met de bedoeld buitengewone omstandigheden onder artikel 9bis Vreemdelingenwet.

3. Door de verwerende partij wordt thans gesteld, in de beslissing van 25 september 2020, dat elke aanvraag opnieuw moet worden onderzocht. Verweerder stelt dat "het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn" (stuk 1, pagina 3).

De verzoekende partij betwist niet dat elke aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals de aanvraag van verzoeker, individueel moet worden onderzocht. Verzoeker verwijst echter wel naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, aangezien verzoeker zich in de huidige aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op een identieke situatie heeft gestoeld (dewelke eerder door verweerder ontvankelijk werd verklaard), aangevuld met bijkomende elementen waaruit de buitengewone omstandigheden blijken die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Verzoeker baseert zich op deze eerdere beslissing van verweerder, waaruit hij een rechtmatig vertrouwen put. Verweerder ontkent ook niet dat dergelijke beslissing over de ontvankelijkheid eerder werd genomen op basis van een identieke situatie van verzoeker (thans nog aangevuld met bijkomende elementen).

Gelet op de huidige bestreden beslissing, schendt de verwerende partij zowel het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in samenhang gelezen met de bedoeld buitengewone omstandigheden onder artikel 9bis Vreemdelingenwet."

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

"EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op zijn langdurig verblijf in België en de teloorgang van zijn banden met Peru. Verzoeker is sinds 29 januari 2007 onafgebroken woonachtig in België. Het onafgebroken verblijf van verzoeker blijkt uit de bijgevoegde documenten bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de documenten uit het administratief dossier. Hij kwam op 29 januari 2007, meer dan dertien jaar geleden, aan in België met een toeristenvisum (geldig voor zeven dagen). Verzoeker heeft aldus op een legale wijze toegang gekregen tot het Rijk. Verzoeker is sindsdien in België gebleven.

Door verweerder worden deze elementen evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Door verweerder wordt gesteld dat verzoeker wist dat hij illegaal in het land verbleef. Omdat verzoeker "zelf verantwoordelijk is voor deze situatie", kan ze volgens verweerder "onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 1; eigen accentuering).

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt: (...)

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doe 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

De stelling van de gemachtigde dat, dat de aangehaalde elementen "onmogelijk" kunnen aanvaard worden buitengewone omstandigheid omdat verzoeker hiervoor "verantwoordelijk" is, vindt hierom geen steun in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Wel integendeel, slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. Dit is in casu niet het geval.

Verweerder dient daarom te oordelen of de het langdurig verblijf van verzoeker in België (sinds 29 januari 2007) het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze elementen uitsluiten - "onmogelijk" - omdat verzoeker hiervoor zelf "verantwoordelijk" wordt geacht, schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Een schending dringt zich op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

TWEEDE ONDERDEEL

3. Als tweede element merkt de verzoekende partij op dat in de bestreden beslissing verweerder herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts "tijdelijk" dient terug te keren naar Peru, zonder enige verduidelijking te geven over wat de gemachtigde verstaat onder "tijdelijk".

De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Peru om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het

voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als een "tijdelijk", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk", in de mogelijkheid zou zijn om in Peru te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

DERDE ONDERDEEL

4. Verzoeker wijst, naast de bepalingen van artikel 9bis Vreemdelingenwet, op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, §17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, §17,27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

De toepassing van artikel 8 EVRM wordt door verweerder niet betwist. In de bestreden beslissing blijkt dit doordat een belangenafweging werd uitgevoerd onder artikel 8 EVRM. Bovendien stelde de gemachtigde ook letterlijk: "Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst" (stuk 1, pagina 2).

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen concrete belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, om de redenen zoals hieronder vermeld. Om dezelfde redenen schendt de gemachtigde tevens artikel 9bis Vreemdelingenwet.

5. Het zéér langdurige verblijf van verzoeker - meer dan dertien jaar - in België wordt ten onrechte weggezet door de verwerende partij doordat "betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie".

Dat verzoeker niet vrijwillig het land heeft verlaten na het verkrijgen van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan echter geen afbreuk doen aan de geboden bescherming van artikel 8 EVRM. Dit geldt temeer omdat de verwerende partij zelf heeft nagelaten om verzoeker gedwongen van het grondgebied te verwijderen. Hij kreeg op 15.03.2007 en 02.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch zonder enige dwanguitvoering. Ook de verwerende partij heeft hiermee huidige situatie in stand gehouden. Zij heeft namelijk nagelaten verzoeker op een gedwongen manier van het grondgebied te verwijderen, terwijl verzoeker met de aanvragen tot een verblijf heeft aangegeven om welke redenen hij in België verblijvende was.

Het oordeel van de verwerende partij in de bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

6. Dat de bescherming van artikel 8 EVRM evenmin zou gelden ten aanzien van de dochter van verzoeker (E.d.C.U.C. (...)) omdat zij en haar moeder "in precair verblijf" zouden vertoeven, kan evenmin overtuigen. De bescherming van artikel 8 EVRM geldt ook in deze omstandigheden.

De stelling van de verwerende partij dat zowel de moeder als de dochter hem zomaar kunnen vergezellen naar hun land van herkomst, is bovendien kennelijk onredelijk en getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid in de feitenvinding door de verwerende partij. De verwerende partij had immers kunnen vaststellen en dienen te overwegen dat de dochter van verzoeker (E.d.C.U.C. (...)) geboren werd te Antwerpen op 17 maart 2010 (zie het stuk 5 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). De dochter van verzoeker verblijft al haar gehele leven in België en loopt hier school. Van haar kan dus niet worden verwacht dat zij zomaar met verzoeker zou meegaan naar Peru, zonder dat dit op fundamentele wijze raakt aan haar private belangen (dewelke, aangezien het een minderjarige betreft, dienen te primeren).

Dit geldt ook voor de moeder van de dochter van verzoeker. Beide zijn namelijk al jaren geen koppel meer, waarmee evenmin rekening werd gehouden door verweerder. Het is dan ook fundamenteel incorrect wanneer de gemachtigde stelt dat "de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag tot verblijf in te dienen", zou gelden "voor het hele

gezin", waarna wordt geconcludeerd: "waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt" (stuk 1, pagina 2).

Het oordeel van de verwerende partij in de bestreden beslissing is hierom in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht samengelezen met artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet.

7. In de bestreden beslissing wordt bovendien, in abstracto, gesteld dat de tijdelijke verwijdering van het grondgebied slechts "tijdelijk" van aard is. Er wordt echter geenszins verklaard wat onder "tijdelijk" wordt verstaan (een aantal maanden? Een halfjaar? Een jaar? Of langer?), terwijl dit het kernelement vormt van het betoog van de verwerende partij. Dergelijke formulering is zeer algemeen en abstract.

Het oordeel van de verwerende partij in de bestreden beslissing is hierom in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht samengelezen met artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet."

3.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.7. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.8. De verzoekende partij herhaalt in haar eerste middel het betoog dat ze heeft gevoerd in haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 24 mei 2017, zoals dat uiteengezet zal worden in punt 3.9., waarbij zij toelicht dat de verwerende partij expliciet voor recht heeft verklaard dat de verzoekende partij zich alsdan in buitengewone omstandigheden bevond om haar aanvraag in te dienen vanuit België conform artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden worden doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de eerder genomen beslissing van de verwerende partij inzake de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij meent verder dat de verwerende partij stelt dat elke aanvraag opnieuw moet worden onderzocht en dat het niet is omdat een aanvraag ooit onvankelijk werd verklaard dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn, dat de verzoekende partij niet betwist dat elke aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet individueel moet worden onderzocht, dat zij echter wel verwijst naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel aangezien zij zich in de huidige aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet op een identieke situatie heeft gestoeld, dewelke eerder door de verwerende partij onvankelijk werd verklaard, aangevuld met bijkomende elementen waaruit de buitengewone omstandigheden blijken, dat zij zich baseert op deze eerdere beslissing, waaruit zij een rechtmatig vertrouwen put, dat de verwerende partij ook niet ontkent dat dergelijke beslissing over de onvankelijkheid eerder werd genomen op basis van een identieke situatie, thans nog aangevuld met bijkomende elementen.

3.9. In haar verblijfsaanvraag van 24 mei 2017 riep de verzoekende partij, onder punt “*B.4 de concrete feiten zelf: buitengewone omstandigheden*” onder meer de volgende omstandigheid in als buitengewone

omstandigheid:

“8. De verzoekende partij is een Peruviaanse staatsburger, (...). Hij kwam op 29 januari 2007, meer dan tien jaar geleden, aan in België met een toeristenvisum (geldig voor zeven dagen). Verzoeker heeft aldus op een legale wijze toegang gekregen tot het Rijk. Verzoeker is sindsdien in België gebleven.

Verzoeker heeft, gedurende zijn verblijf in het Rijk, meermaals verzocht om zijn verblijf in regel te stellen. Verzoeker diende hiertoe onder meer een aanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 30 november 2009, met aanvullingen op 30 juni 2010 en 16 juli 2010. Verzoeker baseerde zich hiervoor op de criteria in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

De aanvraag van verzoeker werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard op 9 september 2013 omdat verzoeker uiteindelijk geen geldige arbeidskaart kon voorleggen, waardoor zijn werkbereidheid, zijn kwalificaties en zijn voorgelegd arbeidscontract niet als een grond voor regularisatie aanvaard konden worden. Door de werkgever van verzoeker, (...), werd een arbeidskaart afgeleverd, maar deze werd echter ingetrokken. Verzoeker verloor hierdoor zijn kans op een gegronde aanvraag.

Niettemin werd evenwel vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk was. Verzoeker beroept zich op een identieke situatie, aangevuld met bijkomende elementen waaruit de buitengewone omstandigheden blijken die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Gelet op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat deze buitengewone omstandigheden vervuld zijn. Hiertoe is er een gegronde vertrouwen van verzoeker. Immers, een discretionaire bevoegdheid betekent geen willekeur.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Verzoeker mag erop vertrouwen dat, indien zijn situatie reeds als ontvankelijk werd beoordeeld op basis van de eerdere elementen die verzoeker heeft aangehaald, eenzelfde beslissing hiertoe zal worden genomen. Door verzoeker worden immers alleen maar meer elementen aangehaald die als de buitengewone omstandigheden gelden die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

*In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349). Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat deze buitengewone omstandigheden vervuld zijn, gelet op de eerdere gedragingen (de eerdere beslissing) van de bevoegde overheid.*

Het oordeel van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet is bovendien niet gebaseerd de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. In de beslissing van 9 september 2013 wordt uitdrukkelijk vermeld dat de criteria in deze instructie niet langer van toepassing waren.”

3.10. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij hierover als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat er in hoofde van betrokkene buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag hier indient en niet in zijn land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis d.d. 30.11.2009 met aanvulling d.d. 30.06.2010 en 16.07.2010 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 09.09.2013. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd

verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RW: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011)."

3.11. De Raad stelt vooreerst vast dat het eerste deel van het ontwikkelde middel identiek is aan de in de aanvraag aangehaalde elementen. Voor zover de verzoekende partij hiermee van de Raad een eigen oordeel wenst te krijgen, wijst de Raad erop dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Door de elementen van haar aanvraag te herhalen, met name dat zij verwijst naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, aangezien zij zich in de huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een identieke situatie heeft gestoeld, aangevuld met bijkomende elementen waaruit de buitengewone omstandigheden blijken, slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten, met name dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn, dat elke aanvraag namelijk apart wordt onderzocht, dat het namelijk zo is dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn, dat het bijgevolg logisch is dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht.

De Raad merkt op dat het enkele feit dat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard de verwerende partij niet bindt bij de beoordeling van een latere, nieuwe aanvraag. Een administratieve beslissing heeft geen gezag van gewijsde en elke aanvraag dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld. De gegevens tussen beide aanvragen zijn niet noodzakelijk dezelfde. De verzoekende partij houdt weliswaar voor dat haar huidige aanvraag op een identieke situatie als haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 30 november 2009 is gestoeld, dewelke eerder door de verwerende partij ontvankelijk werd verklaard, doch toont dit niet *in concreto* aan en betwist geenszins dat elke aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet individueel moet worden onderzocht. Er kan worden gesteld dat het feit dat een eerdere aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, niet automatisch met zich meebrengt dat de aanvraag die aanleiding gaf tot de *in casu* bestreden beslissing eveneens ontvankelijk dient verklaard te worden louter omdat de verzoekende partij voorhoudt dat er sprake zou zijn van een identieke situatie. Zoals de verzoekende partij geenszins betwist, dient iedere aanvraag afzonderlijk te worden beoordeeld en zoals blijkt uit de motieven van de thans bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde omstandigheden onderzocht, doch geoordeeld dat deze omstandigheden *in casu* geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat er heden bijkomende elementen zijn waaruit buitengewone omstandigheden blijken die tot gevolg hebben dat de aanvraag ontvankelijk moet worden verklaard, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde ook hiermee rekening heeft gehouden. De Raad herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de door de verzoekende partij opgeworpen omstandigheden heeft onderzocht, doch vaststelt dat er *in casu* geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het komt de verzoekende partij in onderhavig beroep toe *in concreto* aan te tonen waarom de buitengewone omstandigheden niet correct werden beoordeeld. Door louter het betoog van haar aanvraag van 24 mei 2017 te hernemen slaagt zij hier niet in.

Door te stellen dat zij zich baseert op de eerdere beslissing, waaruit zij een rechtmatig vertrouwen put, maakt zij geenszins aannemelijk dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel geschonden is.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

De verzoekende partij toont niet aan waarom zij erop mocht vertrouwen dat de bestreden beslissing dezelfde uitkomst zou kennen als de eerdere beslissing. In zoverre zij opnieuw verwijst naar de stelling dat haar huidige aanvraag gestoeld is op een identieke situatie als hetgeen werd aangehaald in haar vroegere aanvraag, kwam het haar toe om dit concreet aannemelijk te maken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de verzoekende partij niet aantoont, noch in haar aanvraag van 24 mei 2017, noch ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift, dat er sprake is van omstandigheden die haar verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst die ook reeds bestonden op het ogenblik van de vorige aanvraag en die naar aanleiding van die vorige aanvraag door de verwerende partij aanvaard werden als zijnde buitengewone omstandigheden die aantonen dat de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst. Uit de stukken van het administratief dossier, het schrijven van 20 januari 2011 en de beslissing waarbij haar vorige aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, blijkt geenszins dat vastgesteld werd dat de verzoekende partij omwille van bepaalde door haar aangevoerde omstandigheden de aanvraag niet kon indienen in het land van herkomst. Uit de beslissing van 9 september 2013 naar aanleiding van de vorige aanvraag blijkt niet op welke grond de aanvraag ontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat zij erop mocht vertrouwen dat de omstandigheden, die bestonden op het ogenblik van de vorige aanvraag en nog steeds bestaan, aanvaard zouden worden als buitengewone omstandigheden daar zij reeds eerder aanvaard werden als omstandigheden die het voor haar bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om haar aanvraag in te dienen in het herkomstland.

Waar de verzoekende partij tot slot nog betoogt dat de verwerende partij niet ontkent dat dergelijke beslissing eerder werd genomen op basis van een identieke situatie, thans nog aangevuld met bijkomende elementen, kan de verzoekende partij worden gevolgd, doch blijkt evenmin uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij dit zou bevestigen. De verwerende partij stelt slechts dat elke aanvraag apart onderzocht wordt, dat het namelijk zo is dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij geenszins betwist dat iedere aanvraag afzonderlijk onderzocht dient te worden noch aannemelijk maakt dat de aangevoerde omstandigheden *in casu* niet onderzocht werden.

3.12. Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt in dit verband niet aangetoond. Evenmin wordt in het licht daarvan een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.13. In het eerste middelonderdeel van haar tweede middel stelt de verzoekende partij dat zij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft gewezen op haar langdurig verblijf in België en de teloorgang van haar banden met Peru, dat zij sinds 29 januari 2007 onafgebroken woonachtig is in België, dat het onafgebroken verblijf blijkt uit de bijgevoegde documenten bij de aanvraag om verblijfsmachtiging en uit de documenten in het administratief dossier, dat zij op 29 januari 2007, meer dan dertien jaar geleden, in België aankwam met een toeristenvisum, geldig voor zeven dagen, dat zij aldus op een legale wijze toegang heeft gekregen tot het Rijk, dat zij sindsdien in België is gebleven, dat deze elementen door de verwerende partij evenwel niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat door de verwerende partij wordt gesteld dat de verzoekende partij wist dat zij illegaal in het land verbleef en omdat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, het lang verblijf onmogelijk als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, dat de gemachtigde hiermee het wettelijk criterium van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet schendt, dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatie of consulaire post, dat de verzoekende partij vrij is om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen, dat slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9*bis*, §2 van de Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid, dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen

beoordeeld te worden, dat *a contrario* alle elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging dienen te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de stelling van de gemachtigde dat de aangehaalde elementen onmogelijk kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat de verzoekende partij hiervoor verantwoordelijk is, geen steun vindt in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat integendeel, slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid, dat dit *in casu* niet het geval is, dat de verwerende partij daarom dient te oordelen of haar langdurig verblijf in België het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, dat deze elementen uitsluiten – gelet op de term “onmogelijk” – omdat de verzoekende partij hiervoor zelf verantwoordelijk wordt geacht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

3.14. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing omtrent het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België motiveerde als volgt:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 29.01.2007 aan in België, werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig van 29.01.2007 tot 04.02.2007. Op 15.03.2007 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Op 30.11.2009 diende betrokkene een aanvraag tot regularisatie in met actualisatie d.d. 30.06.2010 en 16.17.2010. Op 09.09.2013 werd er een ongegronde beslissing genomen met opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 02.10.2013. Betrokkene dient een beroep in tegen deze beslissing en wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 24.05.2017 diende betrokkene opnieuw een aanvraag in tot regularisatie, ook voor deze aanvraag werd een negatieve beslissing genomen dd. 15.09.2017, aan hem betekend op 05.10.2017. Betrokkene diende opnieuw een beroep in tegen deze beslissing en wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene nooit stappen heeft ondernomen en gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”

3.15. De verzoekende partij meent dat haar langdurig verblijf in België sinds 29 januari 2007 niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid daar zij wist dat zij illegaal in het land verbleef en zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, waardoor niet wordt geoordeeld/onderzocht of het voor haar omwille van dit langdurig verblijf in België zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Zij meent dat de verwerende partij hiermee het wettelijk criterium van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt, dat zij immers vrij is om alle mogelijke elementen aan te halen en slechts de feitelijke elementen die onder artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet vallen, kunnen worden uitgesloten als buitengewone omstandigheid, dat *a contrario* alle andere elementen wel in overweging moeten worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in zin van voornoemd artikel 9bis. Zij meent dat stellen dat deze elementen niet kunnen aanvaard worden/uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid omdat zijzelf hiervoor verantwoordelijk wordt geacht, dus geen steun vindt in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet/voornoemd artikel 9bis schendt.

3.16. Artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit deze bepaling blijkt dat de in deze opsomming aangevoerde elementen onontvankelijk worden verklaard “*onverminderd de andere elementen van de aanvraag*”. Hoewel aldus het niet aanvaarden als buitengewone omstandigheid van de in de opsomming aangevoerde elementen volgt uit de wet en hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het haar vrijstaat alle mogelijke elementen aan te halen, gaat zij er met haar stelling dat slechts feitelijke elementen opgesomd in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten worden als buitengewone omstandigheden aan voorbij dat voornoemde bepaling geenszins afbreuk doet aan de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om de andere elementen van de aanvraag – zijnde de elementen niet opgesomd in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet – te beoordelen als zijnde al dan niet buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, werd het langdurig verblijf van de verzoekende partij wel in overweging genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden, maar niet aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid. De Raad merkt op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar de door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten of zonder verder onderzoek naar/beoordeling van de vraag of de verzoekende partij omwille van dit langdurig verblijf in België zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, werden uitgesloten.

Betreffende het langdurig verblijf, en de integratie en het privéleven in België die daaruit voortvloeien, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom dit *in casu* niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de elementen met betrekking tot integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dit strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk waarom de elementen van lang verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Betreffende het langdurig verblijf in België, stelt de verwerende partij *in casu* verder vast dat dit element onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, en dus niet als omstandigheid waaruit blijkt dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, om reden dat de verzoekende partij op 29 januari 2007 in België aankwam en in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring geldig van 29 januari 2007 tot 4 februari 2007, dat de verzoekende partij op 15 maart 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, dat het principe wordt gehanteerd dat zij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij alles in het werk diende te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, dat zij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven, dat de bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven dus onmogelijk kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partij zelf

verantwoordelijk is voor deze situatie, dat de verzoekende partij op 30 november 2009 een aanvraag tot regularisatie indiende met actualisaties op 30 juni 2010 en 16 november 2010, dat er op 9 september 2013 een ongegronde beslissing werd genomen met opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de verzoekende partij werd betekend op 2 oktober 2013, dat de verzoekende partij een beroep indiende tegen deze beslissing dat door de Raad werd verworpen, dat de verzoekende partij op 24 mei 2017 opnieuw een aanvraag indiende tot regularisatie, dat ook voor deze aanvraag een negatieve beslissing werd genomen op 15 september 2017, die aan de verzoekende partij werd betekend op 5 oktober 2017, dat de verzoekende partij opnieuw een beroep indiende tegen deze beslissing, dat deze beslissing door de Raad werd vernietigd, dat de bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven dus onmogelijk kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partij nooit stappen heeft ondernomen en gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om langdurig illegaal verblijf waarbij meermaals geen gevolg werd gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het wijzen op het zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van het langdurig verblijf en het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten wel degelijk waarom het langdurig verblijf niet aantoonde dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers het louter langdurig verblijf in een land toont, het weze herhaald, geenszins aan waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van het langdurig verblijf worden door de verwerende partij wel degelijk terecht als redenen beschouwd waarom het langdurig verblijf *in casu* niet aantoonde dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers wist de verzoekende partij tijdens het merendeel van haar langdurig verblijf, met name tijdens haar jarenlange illegaal verblijf, dat zij alhier geen wettig verblijf had en het grondgebied diende te verlaten, waardoor het langdurig verblijf niet volgt uit een situatie van een door de verwerende partij toegekend recht of machtiging maar uit een situatie waarvoor zij zelf verantwoordelijk is en zij dus tijdens het grootste deel van haar langdurig verblijf geweten heeft dat zij het land diende te verlaten en dit in rekening kon nemen bij haar verder verblijf in België. Het is aldus *in casu* duidelijk dat het 'langdurig verblijf' niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en niet aantoonde dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, daar de verzoekende partij wist dat zij het land diende te verlaten en hiertoe stappen diende te ondernemen, dit niet gedaan heeft en aldus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf. De verzoekende partij toont niet aan dat zij omwille van haar langdurig verblijf of elementen die hieruit voortvloeien niet op redelijke wijze kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen, noch dat de motieven omtrent de elementen die voortvloeien uit haar langdurig verblijf – zoals haar integratie – foutief of kennelijk onredelijk zijn, zoals blijkt uit onderhavig arrest.

Het komt niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, noch in strijd met het criterium van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van het Vreemdelingenwet om het gegeven van langdurig verblijf waarbij de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en er kennelijk zelf voor heeft gekozen om langdurig onregelmatig op het grondgebied te verblijven en aldus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van haar langdurig verblijf, wat overigens niet door de verzoekende partij wordt betwist, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. De verzoekende partij wijst op haar gezins- en privéleven/integratie in België, doch de Raad stelt vast dat deze elementen door de verwerende partij in de bestreden beslissing werden beoordeeld en niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Zij toont niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij hiermee artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet schendt.

3.17. In een tweede middelonderdeel bij het tweede middel merkt de verzoekende partij op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat zij slechts tijdelijk dient terug te keren naar Peru, zonder enige verduidelijking te geven over wat zij verstaat onder tijdelijk, dat de gemachtigde het criterium tijdelijk nochtans als uitgangspunt hanteert indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij in Peru dient te verblijven om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, dat de tijdsperiode ontegensprekelijk van belang is in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de

aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, dat het onzorgvuldig is dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode, dewelke fundamenteel is in de beoordeling, omschrijft als tijdelijk zonder enige indicatie te geven welke tijdsperiode zij hanteert, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf bij benadering niet aangeeft welk criterium men onder tijdelijk verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt, dat de gemachtigde meent dat de verzoekende partij in deze niet-omschreven periode tijdelijk in de mogelijkheid zou zijn om in Peru te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging.

3.18. Aangezien de bestreden beslissing is opgehangen aan het feit dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om haar aanvraag om machtiging tot verblijf daar in te dienen, spreekt het voor zich dat met de notie "tijdelijk" waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen wordt bedoeld de tijd die nodig is voor de verzoekende partij om de aanvraag in te dienen, voor het bestuur om ze te behandelen en voor de verzoekende partij om desgevallend haar terugreis naar België voor te bereiden.

In de mate dat de verzoekende partij erop alludeert dat het niet duidelijk blijkt hoe lang dit zal duren, terwijl het nodig is om dat te weten in het kader van de beoordeling of het zeer moeilijk of onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, toont zij geenszins aan welk belang zij heeft bij dit betoog, daar zij geenszins aannemelijk maakt dat er, ongeacht de tijdsduur, buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. Het kwam aan de verzoekende partij toe om in haar aanvraag duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift toont de verzoekende partij niet aan dat er buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen of dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden in de thans bestreden beslissing incorrect werden beoordeeld.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat het onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de tijdsperiode als tijdelijk te omschrijven zonder enige indicatie te geven welke tijdsperiode zij hanteert.

3.19. In een derde middelonderdeel bij het tweede middel zet de verzoekende partij uiteen dat haar privéleven, met name het geheel van sociale banden tussen haar en de gemeenschap waarin zij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 van het EVRM en derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel valt, dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM door de verwerende partij niet wordt betwist, dat dit uit de bestreden beslissing blijkt doordat een belangafweging werd uitgevoerd onder artikel 8 van het EVRM, dat de gemachtigde bovendien ook letterlijk stelde dat het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen concrete belangenafweging heeft uitgevoerd, om de redenen zoals hieronder vermeld, dat om dezelfde redenen de gemachtigde tevens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet schendt, dat haar zéér langdurige verblijf van meer dan dertien jaar in België ten onrechte wordt weggezet door de verwerende partij doordat zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, dat het gegeven dat zij niet vrijwillig het land heeft verlaten na het krijgen van een bevel echter geen afbreuk kan doen aan de geboden bescherming van artikel 8 van het EVRM, dat dit temeer geldt omdat de verwerende partij zelf heeft nagelaten om haar gedwongen van het grondgebied te verwijderen, dat zij op 15 maart 2007 en op 2 oktober 2013 een bevel kreeg, doch zonder enige dwanguitvoering, dat ook de verwerende partij hiermee de huidige situatie in stand heeft gehouden, dat zij namelijk heeft nagelaten haar op een gedwongen manier van het grondgebied te verwijderen, terwijl zij met de aanvragen tot een verblijf heeft aangegeven om welke redenen zij in België verblijvende was, dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM evenmin zou gelden ten aanzien van haar dochter omdat zij en haar moeder in precair verblijf zouden vertoeven, evenmin kan overtuigen, dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM ook geldt in deze omstandigheden, dat de stelling van de verwerende partij dat zowel de moeder als de dochter haar zomaar kunnen vergezellen

naar hun land van herkomst bovendien kennelijk onredelijk is en getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid in de feitenvinding door de verwerende partij, dat de verwerende partij immers had kunnen vaststellen en dienen te overwegen dat haar dochter geboren werd te Antwerpen in maart 2010, dat haar dochter al haar hele leven in België verblijft en hier school loopt, dat van haar dus niet kan worden verwacht dat zij zomaar met de verzoekende partij zou meegaan naar Peru, zodat dit op fundamentele wijze raakt aan haar private belangen dewelke, aangezien het een minderjarige betreft, dienen te primeren, dat dit ook geldt voor de moeder van haar dochter, dat beide namelijk al jaren geen koppel meer zijn, waarmee evenmin rekening werd gehouden door de verwerende partij, dat het dan ook fundamenteel incorrect was wanneer de gemachtigde stelt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag tot verblijf in te dienen zou gelden voor het hele gezin, waarna wordt geconcludeerd dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

3.20. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.21. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip "privéleven" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip "privéleven" een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er

een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij beroept zich in haar aanvraag op haar gezinsleven en haar privéleven in België.

3.22. Voor wat betreft het bestaan van een familie- en gezinsleven zet de verzoekende partij in haar aanvraag uiteen dat zij een uittreksel uit het geboorteregister voorlegt waaruit blijkt dat haar dochter op 17 maart 2010 is geboren en door haar werd erkend op 8 april 2010, dat zij samen met de moeder instaat voor de opvoeding van hun minderjarige dochter en ter staving foto's van hen beiden, betaalde schoolrekeningen en het kleuterdiploma van haar dochter voegt, dat een afreis naar Peru voor haar dochter uitgesloten is, dat dit volledig haaks staat op haar belangen, dat zij gedurende heel haar leven betrokken was bij de zorg voor haar dochter, dat dit niet kan in Peru, een land waar zij geen binding meer mee heeft en waar haar dochter zelfs nooit heeft verbleven en dat het verblijf van haar dochter in België en haar belangen dienen te primeren.

Betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarige dochter wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind en art.24 Handvest inzake de grondrechten van de EU betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft deze artikels geen directe werking hebben. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”

Hetzelfde gaat op voor art. 6 en art. 7 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft, dat elk kind een nationaliteit krijgt van bij de geboorte en dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van het kind niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst, wij de nationaliteit van het kind niet ontkennen en daar wij niet beweren dat het kind gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Het feit dat het kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat het kind hier nu nog steeds schoolloopt. Ter staving van haar scholing legt betrokkene enkel kleuterdiploma en betaalde schoolrekeningen voor. Rekening houdend met het feit dat hun dochter E. (...) momenteel bijna 10 jaar is, is dit erg weinig. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat E. (...) momenteel nog steeds schoolgaand is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In het licht van artikel 8 van het EVRM motiveerde de verwerende partij hieromtrent verder:

“Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Peru een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Betrokkene verwijst ook naar zijn in België opgebouwde banden en bijzondere banden, dat ook deze deel uitmaken van het begrip privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde

diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat ook het kind met name met name E.d.C.U.C. waarvan hij een erkenningsakte voorlegt en de moeder van het kind met name F.U.C. niet over een regelmatig verblijf beschikken. Betrokkene zou zorgen voor de verzorging van het kind, Hij legt ook verschillende foto's voor samen met het kind. Doch dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen (legt verschillende bewijzen voor i.v.m. het gevolgde taallessen, huurcontract) doch is dit onvoldoende om ervan uit te gaan zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de, vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

3.23. De verzoekende partij meent dat de motivering dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM evenmin zou gelden ten aanzien van haar dochter omdat zij en haar moeder in precair verblijf zouden vertoeven, evenmin kan overtuigen, dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM ook geldt in deze omstandigheden, dat de stelling van de verwerende partij dat zowel de moeder als de dochter haar zomaar kunnen vergezellen naar hun land van herkomst bovendien kennelijk onredelijk is en getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid in de feitenvinding door de verwerende partij, dat de verwerende partij immers had kunnen vaststellen en dienen te overwegen dat haar dochter geboren werd te Antwerpen in maart 2010, dat haar dochter al haar hele leven in België verblijft en hier school loopt, dat van haar dus niet kan worden verwacht dat zij zomaar met de verzoekende partij zou meegaan naar Peru, zodat dit op fundamentele wijze raakt aan haar private belangen dewelke, aangezien het een minderjarige betreft, dienen te primeren, dat dit ook geldt voor de moeder van haar dochter, dat beide namelijk al jaren geen koppel meer zijn, waarmee evenmin rekening werd gehouden door de verwerende partij, dat het dan ook fundamenteel incorrect was wanneer de gemachtigde stelt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag tot verblijf in te dienen zou gelden voor het hele gezin, waarna wordt geconcludeerd dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Evenmin toont zij concreet aan dat voormelde motieven betreffende de doorgevoerde belangenafweging niet conform de rechtspraak van het EHRM zijn. Betreffende het betoog dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM ook geldt ten aanzien van personen die in precair verblijf vertoeven, stelt de Raad vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op het niet beschikken over een regelmatig verblijf door de dochter van de verzoekende partij en de moeder van de dochter en de verzoekende partij geenszins aantoon dat zij heden over een precair verblijf beschikken in België. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met een dergelijk betoog geenszins de motieven weerlegt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. In zoverre zij meent dat de stelling van de verwerende partij dat zowel de moeder als de dochter haar zomaar kunnen vergezellen naar hun land van herkomst bovendien kennelijk onredelijk is en getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid in de feitenvinding door de verwerende partij, dat de verwerende partij immers had kunnen vaststellen en dienen te overwegen dat haar dochter geboren werd te Antwerpen in

maart 2010, dat haar dochter al haar hele leven in België verblijft en hier school loopt, dat van haar dus niet kan worden verwacht dat zij zomaar met de verzoekende partij zou meegaan naar Peru, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar op welke wijze omwille van het enkele feit dat haar dochter in België geboren is en haar hele leven alhier verblijft, voormelde afweging waaruit blijkt dat het niet verbreken van de familiale banden kennelijk onredelijk is en voorts dat uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat het feit dat het kind hier naar school gaat, niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partij niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is, dat er bovendien op gewezen dient te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaatsvond in illegaal verblijf, dat hierbij opgemerkt kan worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf, dat de verzoekende partij bovendien niet aantoonbaar dat het kind hier nu nog steeds schoolloopt. Verder blijkt uit de thans bestreden beslissing dat het kind niet gescheiden moet worden van de ouders, daar, het weze herhaald, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen voor het hele gezin geldt. De verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze motieven en toont geenszins aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn. Gelet op voorgaande motieven maakt de verzoekende partij dan ook niet aan aannemelijk dat van haar dochter dus niet kan worden verwacht dat zij zomaar met de verzoekende partij zou meegaan naar Peru, zonder dat dit op fundamentele wijze raakt aan haar private belangen dewelke, aangezien het een minderjarige betreft, dienen te primeren. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat zowel de verzoekende partij als haar dochter en diens moeder het grondgebied dienen te verlaten. Het kan in dit verband redelijkerwijze worden gesteld dat het in het belang van het kind is dat de gezinseenheid behouden blijft.

In zoverre de verzoekende partij stelt dit zij en de moeder van haar kind al jaren geen koppel meer zijn, waarmee evenmin rekening werd gehouden door de verwerende partij, dat het dan ook fundamenteel incorrect was wanneer de gemachtigde stelt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag tot verblijf in te dienen zou gelden voor het hele gezin, maakt de verzoekende partij vooreerst niet aannemelijk dat haar dochter of diens moeder het grondgebied niet dient te verlaten zodat het niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin. De verzoekende partij toont in dit verband evenmin aan op welke manier de verwerende partij gehouden was rekening te houden met het feit dat de verzoekende partij en de moeder van haar kind al jaren geen koppel zijn. Immers maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is om te spreken van "het hele gezin", nu er ongeacht de relatie die ouders onderling hebben, een gezinseenheid bestaat tussen een kind en diens ouders.

De Raad stelt vast dat voormelde motieven conform de rechtspraak inzake artikel 8 van het EVRM zijn, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

3.24. Ten overvloede en in de mate dat de dochter van de verzoekende partij en diens moeder alsnog regelmatig op het Belgisch grondgebied zouden blijven, stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft gemotiveerd dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering maar enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepaling het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts – zoals reeds aangegeven in deze beslissing – een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

(EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

3.25. Betreffende haar privéleven wijst de verzoekende partij op haar langdurig verblijf in België. Zij lijkt voor te houden dat geen concrete belangenafweging werd doorgevoerd.

3.26. Uit de aanvraag om verblijfsmachtiging zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich onder meer, in het kader van haar privéleven, beriep op het feit dat zij een bijzonder langdurige en intense binding met België heeft opgebouwd gedurende haar leven en de periode dat zij in België woonachtig is. Zij wijst in haar aanvraag op haar aankomst in België op 29 januari 2007, haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 30 november 2009, met aanvullingen op 30 juni 2010 en 16 juli 2010, de arbeidskaart B die voorheen aan haar werd toebedeeld en de verkregen arbeidscontracten, de bewijzen van de lessen Nederlands dewelke zij heeft gevolgd, onder meer om haar arbeidspotentieel te vergroten en de verschillende facturen op haar naam, waaruit tevens blijkt dat zij sinds 2007 in het Rijk heeft verbleven. In de aanvraag stelt zij verder nog dat uit voornoemde documenten blijkt dat zij in staat is een meerwaarde te bieden aan de samenleving waar zij *de facto* reeds deel van uitmaakt, dat zij ten zeerste werkbereid is en aan de slag kan gaan bij V., via een opleiding gegeven door VZW W. voor pijpfitter, een knelpuntberoep.

Betreffende de door de verzoekende partij ingeroepen elementen die betrekking hebben op het privéleven motiveerde de verwerende partij als volgt:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 29.01.2007 aan in België, werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig van 29.01.2007 tot 04.02.2007. Op 15.03.2007 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Op 30.11.2009 diende betrokkene een aanvraag tot regularisatie in met actualisatie d.d. 30.06.2010 en 16.17.2010. Op 09.09.2013 werd er een ongegronde beslissing genomen met opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 02.10.2013. Betrokkene dient een beroep in tegen deze beslissing en wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 24.05.2017 diende betrokkene opnieuw een aanvraag in tot regularisatie, ook voor deze aanvraag werd een negatieve beslissing genomen dd. 15.09.2017, aan hem betekend op 05.10.2017. Betrokkene diende opnieuw een beroep in tegen deze beslissing en wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene nooit stappen heeft ondernomen en gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)

Betrokkene haalt aan dat hij aan de slag wil en kan bij VHB-Marine als pijpfitter en deze specifieke arbeid een knelpuntberoep is. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

(...)

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij taallessen gevolgd zou hebben, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, een deelcertificaat Nederlandse taallessen, een huurovereenkomst, getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In het licht van artikel 8 van het EVRM motiveerde de verwerende partij zoals uiteengezet in punt 3.22.

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. In de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt hieromtrent verduidelijkt dat het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van de verzoekende partij waarvan zij verschillende bewijzen voorlegt in verband met gevolgde taallessen, huurcontract, onvoldoende is om ervan uit te gaan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen, dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Gelet op voorgaande motieven maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij geen concrete belangenafweging heeft uitgevoerd.

3.27. Het oordeel dat de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden betreffende haar privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verwerende partij oordeelde *in casu* dat het aangevoerde privéleven van de verzoekende partij geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht deze motieven. Zij toont ook geenszins ter gelegenheid van haar verzoekschrift aan dat er wel degelijk sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden.

3.28. Waar de verzoekende partij opnieuw betoogt dat haar zéér langdurige verblijf van meer dan dertien jaar in België ten onrechte wordt weggezet door de verwerende partij doordat zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, verwijst de Raad vooreerst naar hetgeen uiteengezet werd in punt 3.16. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de gemachtigde een schending van artikel 8 van het EVRM niet weerhoudt om het enkele feit dat zij niet vrijwillig het land heeft verlaten na het krijgen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM er werd op gewezen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van de verzoekende partij onvoldoende is om ervan uit te gaan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Haar betoog dat dit temeer geldt omdat de verwerende partij zelf heeft nagelaten om haar gedwongen van het grondgebied te verwijderen, dat zij op 15 maart 2007 en op 2 oktober 2013 een bevel krijgt, doch zonder enige dwanguitvoering, dat ook de verwerende partij hiermee de huidige situatie in stand heeft gehouden, dat zij namelijk heeft nagelaten haar op een gedwongen manier van het grondgebied te verwijderen, terwijl zij met de aanvragen tot een verblijf heeft aangegeven om welke redenen zij in België verblijvende was, is dan ook niet dienstig. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met dit betoog geenszins de motieven van de bestreden beslissing weerlegt of ontkracht, waarin wordt gesteld dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onvoldoende is om ervan uit te gaan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Het gegeven dat de verzoekende partij niet gedwongen werd verwijderd van het grondgebied en de verwerende partij "*hiermee de huidige situatie in*

stand heeft gehouden” doet hieraan geen afbreuk. Evenmin toont de verzoekende partij hiermee aan dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat zij haar privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

3.29. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bij zijn beoordeling niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat de gemachtigde, gelet op de in de bestreden akte gemaakte vaststellingen, niet in redelijkheid is kunnen komen tot het besluit dat de verzoekende partij onvoldoende aantoonde dat haar sociale en economische banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Nogmaals dient te worden benadrukt dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden bij de verzoekende partij zelf ligt. Waar de verzoekende partij zich in haar aanvraag beriep op een schending van artikel 8 van het EVRM als een buitengewone omstandigheid, kwam het haar dan ook toe om deze beweerde schending voldoende te concretiseren en te onderbouwen met overtuigende gegevens.

3.30. Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.31. Waar de verzoekende partij tot slot nog stelt dat in de bestreden beslissing *in abstracto* wordt gesteld dat de tijdelijke verwijdering van het grondgebied slechts tijdelijk van aard is, dat er echter geenszins wordt verklaard wat onder “tijdelijk” wordt verstaan, terwijl dit het kernelement vormt van het betoog van de verwerende partij, dat dergelijke formulering zeer algemeen en abstract is, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet werd in punt 3.18.

3.32. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER